

**HỒI 33**

**C**hỉ thấy bóng xám nhấp nhóang, rồi thì hai tiếng “bộp bộp” giòn giã, gương mặt Chu Lương đã sưng to như một quả dưa hấu.

Thiên Huyền Thư Sinh cười khẩy nói:

- Tiểu cầu, đừng tưởng có người cầu xin cho ngươi mà xác lão, lão phu mà sinh lòng tàn nhẫn hành hạ ngươi, ngươi sẽ khổ sở còn hơn là chết.

Chu Lương nghiêng răng keng két, căm hận nói:

- Lão tặc, ngươi cứ ra tay hành hạ đi...

Trình Lập Dân tức giận ngắt lời:

- Đại ca, chớ nên vô lễ!

Chu Lương cười lạnh lùng:

- Trình Lập Dân, nghĩa kết minh giữa hai ta đã đoạn tuyệt từ lâu, chuyện đến nước này, ngươi cũng đừng giả nhân giả nghĩa nữa, chúng ta sẽ gặp lại trên đường đến suối vàng...

Đoạn gắt giọng quát:

- Được rồi! Ra tay! Mau!

Một hán tử võ phục rón rén cất bước đi vào trong khoang.

Trình Lập Dân trông thấy liền động tâm, ngoắc tay nói:

- Đến đây!

Hán tử võ phục ấy không tự chủ được, lui đến bên Trình Lập Dân mới dừng lại, sợ đến mặt mày tái ngắt.

Thiên Huyền Thư Sinh thấy vậy gật đầu liên hồi, thầm nhủ:

- Đại Lực Tiếp Dẫn Thần Công của tiểu tử này, ngay như mình thi triển cũng chưa có được hỏa hầu như vậy...

Ông nghĩ chưa dứt, Trình Lập Dân đã trầm giọng hỏi:

- Ngươi định vào trong khoang làm gì? Nói mau!

Hán tử võ phục ấy rùng mình nhưng lại cúi đầu lặng thinh.

Chu Lương mắt rực hung quang, quét nhìn hai phía tả hữu, gắt giọng quát:

- Các ngươi toàn là người chết cả hay sao?

Hai hán tử võ phục khác lập tức tung mình, phóng nhanh về phía cửa khoang thuyền... Hai người thân pháp tuy nhanh, nhưng còn có người nhanh hơn, chỉ thấy bóng xanh nhấp nháy, Hồ Băng Ngọc đã tay cầm ngang trường kiếm đứng ở cửa khoang thuyền, quát to:

- Đứng lại!

Cùng lúc ấy, Trình Lập Dân vung chỉ lăng không điểm ra, hai hán tử võ phục ấy vừa mới ngăn người bởi tiếng quát của Hồ Băng Ngọc, binh khí trong tay chưa kịp giơ lên, bỗng cảm thấy bên lưng tê dại, không còn động đậy được nữa.

Trình Lập Dân lại vung chỉ điểm vào cột buồm chính có đường kính khoảng một thước ngoài một trượng, "soạt" một tiếng, cột buồm đã thủng một lỗ.

Sau đó, chàng với giọng oai nghiêm dương thanh nói:

- Ai còn dám vọng động một bước, sẽ như cột buồm đó!

Đoạn chẳng màng đến vẻ kinh hoàng của bọn thủ hạ Thái Cực Giáo, đi đến trước mặt hán tử võ phục, trầm giọng quát:

- Nói! Trả lời câu hỏi vừa rồi của bốn hiệp!

Hán tử võ phục ấy sợ hãi liếc mắt nhìn Chu Lương, định nói lại thôi.

Trình Lập Dân gần giọng:

- Không cần lo sợ y, bốn hiệp bảo đảm sự an toàn cho ngươi!

Chu Lương cười khẩy:

- Ngươi bảo đảm được sự an toàn của chính mình hay không?

Trình Lập Dân cười:

- Đại ca, giữa chúng ta có gì lát nữa hẵng nói!

Đoạn trừng mắt nhìn hán tử võ phục, giọng sắc lạnh quát:

- Nói mau!

Hán tử võ phục lắp bắp:

- Trong... trong thuyền này... có rất nhiều thuốc nổ cực mạnh, vừa rồi Chu... Chu công tử...

Trình Lập Dân bất giác rợn người, thầm nhủ:

- À! Ta hiểu rồi...

Thiên Huyền Thư Sinh cao giọng nói:

- Lập Dân, bảo chúng chia ra hai người dẫn lão phu xuống dưới khoang đẹp sạch thuốc nổ, người ở trên giám sát bọn chúng, lập tức khởi hành.

Trình Lập Dân gật đầu, quay sang hán tử võ phục nói:

- Được rồi, người hãy chọn lấy hai người đưa vị lão nhân gia này xuống khoang dọn đẹp thuốc nổ.

Hán tử võ phục lập tức chọn ra hai đồng bọn, do Thiên Huyền Thư Sinh áp giải đi vào trong khoang. Trình Lập Dân vung chỉ điểm vào Á huyết Chu Lương, rồi quay sang bốn lão nhân áo đen trầm giọng hỏi:

- Trong bốn vị, ai có thể tạm thời làm chủ?

Bốn lão nhân áo đen đưa mắt nhìn nhau, lặng thinh không đáp.

Trình Lập Dân nói tiếp:

- Chu công tử là minh huynh của Trình mỗ, lần này không thả cho y về nữa đâu. Bây giờ trong bốn vị, một vị hãy đứng ra chỉ huy thuyền, khi vào đến thủy vực Động Đình, Trình mỗ sẽ phóng thích các vị ngay.

Một lão nhân cao gầy trên trái tự động đứng lên nói:

- Trình thiếu hiệp là người chính phái, những lời nói ra, dĩ nhiên là lão hủ tin, nhưng từ đây đến Động Đình, dọc đường hãy còn...

Trình Lập Dân tiếp lời:

- Trình mỗ biết, việc ứng phó dọc đường do Trình mỗ phụ trách, các vị chỉ cần điều khiển thuyền và cho chạy nhanh hết tốc độ là được.

Lão nhân cao gầy gật đầu, lập tức cùng ba lão nhân kia ra lệnh thuộc hạ gương buồm khai thuyền. lát sau, chiếc thuyền lâu này đã căng buồm lướt nhanh đi về phía hạ lưu.

Trình Lập Dân quay sang Hồ Băng Ngọc thấp giọng nói:

- Ngọc tử, xin hãy phân thần một chút giám sát hành động của bọn chúng, để phải nhân cơ hội này nói chuyện với Chu đại ca.

oOo

Đây là tổng đà của Chính Nghĩa Chi Tộc ở Quân Sơn!

Lúc này đang là canh một, bốn bề hoàn toàn tĩnh lặng.

Trên một hòn giả sơn cao đến trăm trượng ở hậu hoa viên tổng đà, hai nữ lang xinh đẹp đang ngắm nhìn những ngọn ngư đăng lấp lánh như sao đêm trên mặt hồ.

Hai nữ lang ấy, người áo xanh là Lãnh Văn Anh, người áo trắng có đeo khăn che mặt là Nhạc Tố Trân. Những cơn gió nhẹ làm cho tà áo hai nàng tung bay phất phới, nhìn từ xa hết như là hai nàng tiên đứng trong mây.

Lãnh Văn Anh nhẹ ho một tiếng, phá tan bầu không khí tĩnh lặng, cười nói:

- Trân tử suy nghĩ chuyện gì mà lung vậy hở?

Nhạc Tố Trân khẽ "Ừm" một tiếng, tiếp tục lặng thinh.

Lãnh Văn Anh nói tiếp:

- Đã là lúc xuân ấm hoa nở, hay là có tâm sự gì phải không?

Nhạc Tố Trân nghe vậy, giả vờ giận dỗi giơ tay lên nói:

- Nha đầu chết tiệt, phải xé toạc miệng ngươi ra mới được...

Lãnh Văn Anh lặng người, ra xa hơn tám thước, khúc khích cười và bắt chước đàn ông vòng tay xá dài nói:

- Xin nương tử lượng thứ, tiểu sinh tạ tội!

Nhạc Tố Trân vốn định đuổi theo, thấy vậy bật cười nói:

- Nha đầu chết tiệt, cái trò này ngươi học được của Dân ca ngươi phải không?

Lãnh Văn Anh làm mặt xấu:

- Dân ca của tiểu muội chẳng phải là Dân ẹ của Trân tử hay sao?

Nàng khúc khích cười dài, nói tiếp:

- Đó chính là “Không đánh đã tự khai”! Trần tử vừa mới nghĩ đến ai vậy?

Nhạc Tố Trần bỗng thở dài:

- Anh muội đừng đùa nữa, chẳng hiểu vì sao lòng tử tử cứ cảm thấy nôm nớp lo âu.

Lãnh Văn Anh ngạc nhiên, Nhạc Tố Trần buồn bã nói tiếp:

- Chẳng biết y có nguy hiểm gì không...

Lãnh Văn Anh nhoẻn cười:

- Y là ai vậy?

Nhạc Tố Trần giậm chân:

- Tiểu nha đầu, người ta đang rầu muốn chết, vậy mà ngươi còn đùa được...

Lãnh Văn Anh vẫn cười ngâm:

- Tình này chẳng thể xua đi, vừa xuống chân mây, lòng lại dậy lên...

Nhạc Tố Trần trả đũa:

- Tiểu nha đầu, đàn bà con gái mà nói năng như vậy, không xấu hổ sao hả?

Lãnh Văn Anh lại vòng tay xá dài:

- Nương tử chớ tức giận, cũng đừng âu sầu, bốn nhân âm dương chuẩn xác, ý trung nhân của nương tử chắc chắn trong vòng một tháng sẽ trở về Quân Sơn...

Nhạc Tố Trần không nên được, bật cười nói:

- Nha đầu, ta đây không dám tin âm dương chuẩn xác của ngươi, nhưng có lẽ là thần giao cách cảm phải không?

Lãnh Văn Anh cười:

- Đúng rồi, chính là thần giao cách cảm! Nương tử ngày đêm tưởng nhớ, ăn không ngon miệng, ngủ không yên giấc, ý trung nhân của nương tử lẽ nào không bị cảm ứng mà cấp tốc về đến bên nương tử kia chứ?

Lãnh Văn Anh vừa dứt lời, đột nhiên “vút” một tiếng, một mũi tên lửa màu đỏ từ trên mặt hồ bay vút lên không.

Tiếp theo, mũi thứ nhì, mũi thứ ba, mũi thứ tư... cho đến mũi thứ bảy.

Lãnh Văn Anh với Nhạc Tố Trần cùng giật mình. Lãnh Văn Anh buột miệng nói:

- Thật ra là cường địch ai mà phải phát ra tín hiệu hỏa cấp thế này?

Nhạc Tố Trân thở ra một hơi dài:

- Thảo nào vừa rồi ngu tử tâm thần bất ổn, thì ra là có cường địch xâm phạm...

Vừa rồi Nhạc Tố Trân quả là vì tâm thần bất ổn mà lo cho Trình Lập Dân ở ngoài gặp nguy hiểm, mãi đến giờ thấy ứng vào chuyện cường địch xâm phạm Quân Sơn, nàng chẳng những không căng thẳng nữa mà còn thở phào như trút được gánh nặng, qua đó cũng đủ biết nàng yêu Trình Lập Dân dường nào.

Ngay khi ấy, tất cả đèn đuốc trong tổng đà cùng lúc tắt ngóm.

Lãnh Văn Anh hồi hã nói:

- Trân tử, hôm nay là phiên trực của gia sư, chúng ta trở về mau!

Nhạc Tố Trân gật đầu:

- Ườm! Đi! Xem ra đêm nay hẳn là một cuộc chiến hết sức gian khổ.

Bỗng thấy bóng người nhấp nhóang, một giọng âm dương quái khí cười nói:

- Không cần đi nữa, tiểu cô nương!

Người ấy chính là Âm Dương Thần Ma Trường Tôn Chí Cang cùng với đồ đệ Lãnh Tu.

Lãnh Văn Anh tuy không biết Trường Tôn Chí Cang là người thế nào, nhưng Nhạc Tố Trân thì biết rõ lợi hại, vội với chân khí truyền âm nói với Lãnh Văn Anh:

- Trân tử, lão ta là Âm Dương Thần Ma Trường Tôn Chí Cang trong Bát Hoang Bát Di, Trâm tử không nên khinh xuất...

Lãnh Văn Anh chưa dứt lời, Âm Dương Thần Ma đã cười âm thầm nói:

- Tiểu cô nương nói không sai, đêm nay khó tránh khỏi một cuộc chiến đấu gian khổ, hề hề... Nơi đây thật tốt quá, gió mát hoa thơm, chúng ta hãy đại chiến một phen...

Nhạc Tố Trân sau khi biết lai lịch của Âm Dương Thần Ma, nàng đã đề cao cảnh giác, ngấm đề tụ chân lực, định giáng cho đối phương một đòn bất ngờ không kịp trở tay, nên ngay khi lão ma đang dương dương đắc ý, nói đến nước bọt văng tung tóe, nàng bỗng quát to:

- Lão tặc, tiếp chiêu!

Tuốt kiếm xuất chiêu, vừa ra tay đã thi triển Phong Lôi kiếm pháp, tuyệt kỹ thành danh của Thiên Huyền Thư Sinh Công Dã Du, chỉ thấy hàn quang lấp lóa như tia chớp, tiếng

sấm rền văng vẳng, hết như một làn mưa từ trên không phủ chụp xuống đỉnh đầu Âm Dương Thần Ma.

Âm Dương Thần Ma thật không ngờ đối phương lại dám ra tay tấn công mình và càng không ngờ võ công của đối phương lại cao đến vậy, đến khi lão phát giác thì đã hơi muộn màng.

Trong lúc vội vàng, lão vung động hai tay áo rộng, Hòa Hợp Thần Công xô ra như vũ bão, ngăn cản thế kiếm của Nhạc Tố Trân, mượn kinh tung mình, lùi ra xa tám thước, cho dù lão võ công cao thâm, ứng biến thần tốc, vạt áo trước cũng bị chém rách một đường dài hơn tám tấc.

Nhạc Tố Trân đã được Thiên Huyền Thư Sinh tận tâm vun bồi, vốn định một phen tranh cao thấp với Trình Lập Dân, công lực nàng tuy kém xa Trình Lập Dân, nhưng so với Âm Dương Thần Ma thì chẳng kém bao nhiêu, giờ đây Âm Dương Thần Ma đã mất tiền cơ, Nhạc Tố Trân lẽ nào không thừa cơ lấn át.

Âm Dương Thần Ma Trường Tôn Chí Cang trong cơn kinh hoàng vừa mới thoái lui, Nhạc Tố Trân đã như bóng theo hình, kiếm chiêu vẫn giữa nguyên lao đến và quát:

- Lão tặc, nộp mạng đây!

Âm Dương Thần Ma trong lúc kinh hoàng lẫn tức giận, không kịp rút lấy binh khí, đành dồn hết mười hai thành Hòa Hợp Thần Công vào hai tay áo, đan nhau quét ra và cười khẩy nói:

- Tiễn tỳ muốn chết!

Nhạc Tố Trân vì kẻ địch đã từ sau núi vòng vào thì trên mặt hồ rất có thể chỉ là hư trương thanh thế, lúc này mà hạ được một kẻ địch là giảm được một phần nguy hiểm, trong tình thế đã giành được tiền cơ, lẽ đương nhiên đâu chịu lui tay.

Chỉ thấy nàng một thanh kiếm vung động đến mức gió mưa khó lọt, sát thủ liên hồi, chiêu kiếm nào cũng không rời chỗ yếu hại của đối phương.

Âm Dương Thần Ma Trường Tôn Chí Cang toàn lực ứng phó, tuy không còn bị bức lui nữa, nhưng nhất thời muốn giành lại tiền cơ thật chẳng phải là chuyện dễ dàng.

Bỗng nghe Âm Dương Thần Ma với giọng the thé quát:

- Tiểu tử, còn chưa mau bắt lấy ả nha đầu kia!

Thì ra Lãnh Văn Anh với Lãnh Tu cũng sớm đã động thủ, và tình trạng của Lãnh Tu cũng chẳng hơn gì sư phụ, bởi Lãnh Văn Anh trong thời gian gần đây luôn ở bên các vị kỳ hiệp tiền bối, được các vị ấy chỉ dạy, võ công nàng lúc này đã tinh tiến hơn trước rất nhiều, dưới sự thi triển toàn lực, Lãnh Tu tự bảo vệ bản thân còn vất vả, sao thể còn có sức “bắt lấy” Lãnh Văn Anh nữa.

Lúc này, đèn đuốc trong tổng đà đã sáng trở lại, tiếng la hét và tiếng binh khí chạm nhau vang động sơn cốc, chẳng rõ có bao nhiêu kẻ địch xâm nhập, càng không biết bên nào chiếm ưu thế.

Nhạc Tố Trân với Lãnh Văn Anh nếu như lòng yên ổn thì dù không thể chế ngự địch thủ, ít ra cũng không đến nỗi bại. Nhưng tiếng giết chóc không rõ tình hình từ trong tổng đà vọng ra đã ảnh hưởng đến tâm lý hai người, nên khiến cho tình hình cuộc chiến vốn đã thắng thế của hai nàng lại bị đối phương vặn hồi, trở nên ngang ngửa nhau.

Âm Dương Thần Ma khi đã vặn hồi tình thế, bất giác đắc ý cười vang nói:

- Tiểu cô nương, thôi đừng đánh nữa! Hãy nhìn xem, căn cứ địa của các người đã sắp tiêu tan đến nơi rồi... Hề hề... Nếu tiếp tục đánh, vạn nhất lão phu lỡ tay đã thương giai nhân thì thật đáng tiếc.

Nhạc Tố Trân vừa mới nghiêng răng liên tiếp công ra ba kiếm, bên phải bỗng vang lên một giọng rần rỏi nói:

- Trường Tôn huynh, đừng kéo dài thời gian nữa, hãy tiễn ả ta về với Diêm Vương đi thôi!

Tiếng nói ấy vừa vang lên, một luồng ám kinh âm nhu đã như sóng dữ xô đến.

Nhạc Tố Trân trong tình thế tiền hậu giáp công, đã bị luồng ám kinh ấy xô đến bên mép hòn giả sơn, rơi xuống vực sâu trăm trượng...

Lãnh Văn Anh thấy vậy bất giác kêu lên một tiếng kinh hoàng, tâm thần phân tán, bị Lãnh Tu một chỉ điểm trúng huyệt Kiên Tĩnh bên phải, “keng” một tiếng, trường kiếm rơi xuống đất.

Lãnh Tu đắc ý cười vang nói:

- Người đẹp của ta, phen này thì nàng không còn thoát được nữa rồi!

Đồng thời vung tay, điểm vào mê huyệt của Lãnh Văn Anh, và vòng tay ông ngay lưng nàng...

Ngay trong khoảng khắc nguy cơ như ngàn cân treo sợi tóc ấy, bỗng nghe một tiếng lanh lảnh quát:

- Tiểu tặc muốn chết!

Tiếng đến, người đến, chỉ phong càng đến trước hơn, một luồng kinh phong vạch không gian xé gió điểm vào trọng huyết Đan Điền của Lãnh Tu...

Âm Dương Thần Ma buông tiếng quát to, tung ra một chiêu phách không chuông, từ chéch bên đón lấy luồng chỉ phong ấy và cười quái dị nói:

- Hạ Uyển Nhi, thị không ngại hạ thủ với một hậu sinh văn bối...

Lãnh Tu bị kinh khí của chuông chỉ hai người xô đẩy, lùi ra sau năm thước. Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi liền thừa cơ phất tay giải huyết cho Lãnh Văn Anh, rồi lẹ làng quay người tung chuông, ngạnh tiếp chiêu "Ngũ đỉnh khai sơn" ám toán từ phía sau của Âm Ma Đông Phương Minh.

"Bùng" một tiếng vang rền, Âm Ma Đông Phương Minh bị chấn lùi ba bước.

Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi chỉ thoáng chao người, rồi liền tung mình lao tới, lạnh lùng nói:

- Đông Phương Minh, xem ra ngươi ngoại trừ bản lĩnh ám toán hậu sinh văn bối, chẳng còn sở trường gì khác!

Cùng lúc ấy, Lãnh Văn Anh run giọng nói:

- Sư phụ, Nhạc tử tử đã bị lão tặc này đánh rơi xuống vực rồi!

Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi vừa vung chuông tấn công Âm Ma Đông Phương Minh, vừa nói:

- Anh nhi, Nhạc tử tử của ngươi không việc gì đâu, ngươi hãy về trước đi!

Âm Dương Thần Ma the the cười nói:

- Còn về được nữa sao? Đồ nhi, hãy chặn nha đầu ấy lại, nếu để thoát, ngươi hoàn toàn chịu trách nhiệm đấy!

Đoạn cười hăng hắc dâm đẳng nói tiếp:

- Hạ Uyển Nhi, Đông Phương Minh huynh về mặt nào đó có lẽ không có sự tiến bộ, nhưng Trường Tôn Chí Cang này thì về mặt đó tiến bộ rất nhiều. Nào, đến đây, hai ta hãy thử trước...

Trong khi nói, lão đã vung chưởng tham gia vào cuộc chiến.

Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi một mình độc chiến Âm Ma Đông Phương Minh vốn rất thừa sức, nhưng Âm Dương Thần Ma gia nhập, Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi trong tình thế bị tiền hậu giáp công, liền cảm thấy áp lực gia tăng, buộc phải chuyển sang thế thủ.

Nhưng bà tính rất cao ngạo, cho dù trong hoàn cảnh hiểm nghèo, miệng vẫn không chịu buông tha cho người, cười khinh miệt nói:

- Lão tặc, còn bao nhiêu đầu trâu mặt ngựa hãy cùng xáp vào đi!

Âm Dương Thần Ma cười:

- Cung ơi! Chỉ một mình lão phu là đủ cho nàng lâm ly sung sướng rồi, sao nàng lại không biết thỏa mãn thế này?

Lúc này, tình hình cuộc chiến trong tổng đà càng thêm ác liệt, và có mấy nơi đã bốc cháy, khói lửa mịt mù.

Âm Ma Đông Phương Minh cười sắc lạnh nói:

- Hạ Uyển Nhi, người gì không sợ được, mà lại đi sợ một tên nhãi ranh miệng còn hôi sữa, cái Chính Nghĩa Chi Tộc vô tích sự này sớm đã tiêu tan rồi...

Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi độc đấu với hai lão ma ngang danh với mình vốn đã hết sức vất vả, lúc này trông thấy tình hình trong tổng đà, hiển nhiên phe mình đã lâm vào tình thế bất lợi, đấu bà giàu kinh nghiệm cũng không khỏi nóng lòng lo lắng, tâm thần phân tán, càng thêm ảnh hưởng đến sự phát huy công lực.

Âm Dương Thần Ma với Âm Ma Đông Phương Minh quyền cước cùng lúc thi triển, bức bách Hạ Uyển Nhi lùi sau năm bước.

Âm Dương Thần Ma cười âm thầm nói:

- Cung ơi! Hãy biết điều thì hơn! Niệm tình chúng ta cùng là nhân vật danh liệt Bát Hoang Bát Di, lão phu bảo đảm quyết không bạc đãi nàng đâu...

Lãnh Văn Anh sớm đã giao thủ với Lãnh Tu, võ công của Lãnh Văn Anh hiện nay vốn đã cao hơn Lãnh Tu một bậc, nhưng lịch duyệt thì lại kém xa Lãnh Tu, nên hai người chỉ ngang tay nhau, cộng thêm tình thế thua kém lúc này, ảnh hưởng rất nhiều đến võ công của nàng, chẳng những không thể giữ được thế quân bình, trái lại còn bị lâm vào thế hạ phong.

Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi độc đấu song ma, tuy chưa chắc có thể giành lấy phần thắng, song cũng còn có thể cầm cự một thời gian, còn tình thế của Lãnh Văn Anh thì lâm nguy đến nơi.

Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi thấy vậy, bất giác rung động tâm thần, vội dương thanh nói:

- Anh nhi, hãy trấn tĩnh tâm thần, bình tĩnh ứng chiến...

Âm Dương Thần Ma cười âm thầm cướp lời:

- Đúng đấy, đó quả là dày dặn kinh nghiệm, chỉ có bình tĩnh ứng chiến mới có thể kéo dài thời gian hoan lạc.

"Vù vù" hai chưởng, lại bức lui Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi một bước, quay sang Lãnh Tu dương thanh nói:

- Này! Đồ nhi ngoan, người nghe chưa? Hãy nhớ là phải "bình tĩnh ứng chiến", đừng để bêu xấu ở trước mặt ả nha đầu ấy.

Lãnh Tu dương thanh đáp:

- Sư phụ hãy yên tâm, đồ nhi không để cho lão nhân gia thất vọng đâu!

Âm Dương Thần Ma cười đắc ý:

- Ưm! Vậy mới là truyền nhân y bát của Âm Dương Thần Ma chứ!

Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi thường khi tính nóng như lửa, lúc này vì bảo toàn đại cục mới phải cố nén lửa giận, gắng sức cầm cự chờ viện binh, song tình thế lúc này thật quá tệ hại, lại thêm hai sư đồ Âm Dương Thần Ma một xướng một họa buông lời chế nhạo, bất giác kích dậy lòng thí mạng bất chấp tất cả của bà, bèn nghiêng răng dương thanh nói:

- Anh nhi, còn nhớ lời dạy của sư phụ không?

Hiếu sư phụ không ai hơn đồ đệ, trong tình cảnh này, Lãnh Văn Anh đương nhiên hiểu hàm ý của Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi, bèn với giọng bi thiết nói:

- Sư phụ, Anh nhi biết phải tự xử thế nào, sẽ không làm nhục thanh danh của lão nhân gia đâu!

Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi gắt giọng quát:

- Lão tặc, lão nương liều mạng với người!

Đồng thời đã vận đủ mười hai thành công lực, song chưởng cùng lúc tung ra.

Hai lão ma đã nắm chắc phần thắng, dĩ nhiên đâu chịu thí mạng với đối phương, liền cùng lách tráng sang bên, rồi cùng sẵn tới liền thủ hợp kích.

Âm Dương Thần Ma cười hăng hắc nói:

- Nương tử, lão phu không chịu nổi đâu, tuyệt chiêu này hãy sử dụng chậm một chút được không?

Cùng lúc, Âm Ma Đông Phương Minh cũng cười sắc lạnh nói:

- Kẻ thức thời vụ mới là tuần kiệt! Hạ đại tử hà tất cố chấp như vậy?

Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi gắt giọng quát:

- Lão tặc vô sỉ, cầm mồm!

Trong tiếng quát đã vận hết công lực bình sanh, bỏ phòng thủ, triển khai một cuộc tấn công kinh thiên động địa.

Cùng lúc ấy, Lãnh Tu cười đắc ý nói:

- Đây! Đại muội, hãy khuyên lệnh sư đi thôi!

Đột nhiên, một tiếng cười sang sảng vang lên và quát:

- Tiểu tặc, nằm xuống ngay!

Tiếng cười đắc ý của Lãnh Tu chưa dứt, "vút" một tiếng, một thân người mảnh khảnh đã bị một sợi dây câu kỳ dị quấn lấy, ném ra ngoài năm trượng.

Người ấy chính là Tứ Hải Ngư Phu Quản Văn Nguyên, sau khi một cần câu ném Lãnh Tu ra xa, quay sang Lãnh Văn Anh lớn tiếng nói:

- Nha đầu, ở đây không có chuyện của ngươi, hãy mang tiểu tử kia đi, mau lên!

Dứt lời, chẳng màng đến phản ứng của Lãnh Văn Anh, cung động cần câu trong tay, "vút" một tiếng, quét về phía Âm Dương Thần Ma, đồng thời cười to nói:

- Ma đầu kia, hãy ném thử mùi vị cần câu của lão Quản này!

Tứ Hải Ngư Phu Quản Văn Nguyên suốt đời đắm chìm trong chiếc cần câu này, khi thi triển có thể nói là thần xuất quỷ mạt, uy lực vô cùng.

Đứng thấy Âm Dương Thần Ma Trường Tôn Chí Cang cùng là nhân vật được liệt danh trong Bát Hoang Bát Di, song một là vì ái đồ đã bị Lãnh Văn Anh mang đi, trong lòng vừa lo

vừa giận, hai là vừa rồi liền thủ hợp đấu với Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi, ba người đều tay không, lúc này sự biến đột ngột, quá bất ngờ không kịp rút binh khí ra, tự biết võ công của mình ngang ngửa với Tứ Hải Ngu Phu, đối phương đã có binh khí trong tay và lại sử dụng tuyệt chiêu thành danh “Bắc hải điều long”, bất luận mình phóng lên cao hoặc tránh sang trái phải trước sau, cũng khó khỏi bị khốn đốn.

Trong cơn nguy cấp, lão cũng chẳng màng đến thể diện, ngửa người ra sau, lăn lộn ra xa ngoài ba trượng.

Tứ Hải Ngu Phu ha hả cười to nói:

- Khá khen cho chiêu “Lăn lư đả cốn”!

Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi vừa rồi đã chịu đủ những lời mai mỉa chế nhạo của Âm Dương Thần Ma, giờ thấy vậy lập tức tung ra một chuồng, bức lui Âm Ma Đông Phương Minh, tung mình lao về phía Âm Dương Thần Ma, đồng thời cao giọng nói:

- Quân huynh, lão tặc này hãy để Hạ Uyển Nhi giải quyết cho!

Trong khi nói đã cởi Hồng Lăng Nhuyễn Đới ở lưng vung ra, hết như linh xà xuất động cuộn cuộn phủ trùm lấy Âm Dương Thần Ma vừa mới từ trên đất đứng lên.

Âm Dương Thần Ma vốn trong lúc đứng dậy đã lấy binh khí độc môn Hòa Hợp Song Hoàn ra, ngật nổi Hồng Lăng Nhuyễn Đới của Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi dài đến hai trượng, lại được dệt bởi tơ băng tằm trên tuyết đỉnh Thiên Sơn pha lẫn với long đầu của loài khỉ vàng Miêu Cương, dưới sự điều khiển của một cao thủ nội kinh có thể thu phát như ý, có thể mềm mà cũng có thể cứng rắn như đao kiếm, ngay cả bảo đao bảo kiếm thông thường cũng chẳng làm gì được. Âm Dương Thần Ma chỉ bằng vào đôi vòng nhỏ bé, dĩ nhiên khó khỏi núng thế, nếu Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi mà không e ngại đôi vòng của đối phương có máy móc đặc chế thì tình huống của Âm Dương Thần Ma lại càng khốn đốn hơn.

Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi vừa nắm lấy tiền cơ, tấn công tới tấp, Hồng Lăng Nhuyễn Đới thoát mềm thoát cứng, thoát quấn thoát đâm, bức bách đối phương thoái lui liên hồi, vừa quay sang Tứ Hải Ngu Phu đang giao thủ với Âm Ma Đông Phương Minh cao giọng nói:

- Quân huynh, tình hình phía trước thế nào?

Tứ Hải Ngu Phu Quân Văn Nguyên cười to:

- Không việc gì, mấy lão tặc đã bị giam hãm trong Lục Mậu Tiềm Hình trận, còn những tên nhãi nhép khác thì bị giết và bị bắt...

Ông chưa nói dứt, bốn năm bóng người lao nhanh đến, một người trong số trầm giọng nói:

- Bốn vị ở đây trợ giúp hai vị cung phụng, tiểu đệ đến phía trước phá trận...

Tiếng nói hãy còn phảng phất trên không, bóng người đã ra xa trăm trượng.

Bốn người khác là bốn lão nhân áo đen tóc hoa râm, chân vừa chạm đất, lập tức chia ra hai người một nhóm gia nhập vào vòng chiến.

Thế là, Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi với Tứ Hải Ngư Phu đang chiếm ưu thế, lập tức bị rơi vào tình thế một chọi ba hết sức vất vả.

oOo

Trong tổng đà ở phía trước, các nơi bốc lửa đã tắt dần.

Tổng giám quân Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh tọa trấn tổng đà, một mặt cùng Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngụ, Ngũ Nhạc Tiều Tử Đồng Bách Xuyên tuần tra khắp nơi, chỉ huy thuộc hạ tiêu diệt kẻ địch còn lại, một mặt bàn cách chế ngự các lão ma đang bị giam hãm trong Lục Mậu Tiềm Hình trận.

Trong lúc tuần tra, Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngụ quan sát Lục Mậu Tiềm Hình trận hết sức hỗn loạn trên quảng trường, lát sau nghiêm mặt nói:

- Từ huynh, tình hình có phần không ổn đấy!

Xích Phát Linh Quan gật đầu:

- Vâng! Mấy lão ma đó như đã hiểu ra việc dùng võ lực chẳng thể phá trận, họ đang tĩnh tọa hành công chờ cứu viện.

Ngũ Nhạc Tiều Tử Đồng Bách Xuyên tiếp lời:

- Võ công cao thâm như hai lão ma Đoạt Mệnh Song Thi, chức cao quyền trọng như Thái Cực Giáo giáo chủ Phí Nhã Quân đều đã bị giam hãm trong trận, còn ai có thể cứu họ kia chứ?

Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu tiếp lời:

- Đồng huynh, đừng quên thái thượng giáo chủ của họ là phu nhân của Từ Nguyên đại hiệp, mà vị Từ phu nhân ấy mãi đến giờ vẫn chưa hiện thân.

Quay sang Xích Phát Linh Quan, nói tiếp:

- Từ huynh, chúng ta nên chăng tăng cường vòng vây?

Xích Phát Linh Quan gật đầu:

- Trang huynh nói rất phải!

Đoạn quay sang vị đầu mục đứng sau nói:

- Phương Thành, lập tức triệu tập các ngân y vệ sĩ, bố trí kiểm trận ở trước quảng trường, nếu có ai tiến vào Lục Mậu Tiềm Hình trận, đội vệ sĩ hoàn toàn chịu trách nhiệm.

Vị đầu mục ấy vâng dạ lui đi.

Toán người lại tiếp tục tuần tra, đi chưa đến một tầm tên bắn, chỉ thấy Nam Dương Lão Nông Chư Cát Nghĩa tay cầm một người phóng nhanh đến, chưa đến gần đã ném Nhạc Tố Trân đang hôn mê bất tỉnh cho Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu và hồi hải nói:

- Lão tứ, đón lấy Nhạc cô nương, hậu sơn đã có cường địch xâm nhập, lão phu phải tức khắc đến tiếp ứng...

Chưa dứt lời đã quay người, theo đường đến phóng đi như bay.

Xích Phát Linh Quan chau mày, xem xét thương thế của Nhạc Tố Trân trên tay Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu, trầm ngâm chốc lát mới nói:

- Nhạc cô nương đã bị một loại chưởng lực âm nhu chấn thương nội phủ, xem ra công lực của người này không kém gì chúng ta...

- Tổng giám quân, thương thế của Nhạc tỷ tỷ không sao chứ?

Tiếng đến người đến, Lãnh Văn Anh đã tay xách Lãnh Tu phóng đi đến.

Xích Phát Linh Quan vội đáp:

- Cũng không nghiêm trọng lắm... Người này là ai vậy?

- Lãnh Văn Anh đáp:

- Y là Lãnh Tu, đồ đệ của Âm Dương Thần Ma!

Một đại hán võ phục phóng đi đến, từ xa đã dương thanh nói:

- Báo cáo tổng giám quân, tình hình rất là nguy...

Xích Phát Linh Quan thoáng biến sắc mặt, trầm giọng quát hỏi:

- Việc gì mà ngươi hốt ha hốt hải thế này?

Đại hán võ phục ấy đã đến trước mặt, thở hào hển nói:

- Kỳ... kỳ trận trên quảng trường đã bị kẻ... kẻ địch xông vào...

Xích Phát Linh Quan giật mình:

- Đó là ai vậy?

- Thuộc hạ không biết!

Ngay khi ấy, vị đầu mục phụng mệnh đi triệu tập ngân y vệ sĩ cũng hối hả phóng đi đến và hô hải nói:

- Báo cáo tổng giám quân, Lục Mậu Tiềm Hình trận đã bị phá, kẻ địch bị giam hãm trong trận...

Xích Phát Linh Quan giật mình kinh hải nghiêm giọng hỏi:

- Còn ngân y vệ sĩ thì sao?

- Ngân y vệ sĩ kiểm trận chưa kịp bố trí xong, giờ đang gắng sức ngăn chặn...

Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu mắt nhìn Lãnh Văn Anh nói:

- Tặc tử này hãy giao cho Phương Thành áp giải vào ngục thất, ngươi mau đưa Nhạc tử tử đến mật thất trong tịnh lâu, nhanh lên!

Lãnh Văn Anh lập tức ném Lãnh Tu cho vị đầu mục Phương Thành, rồi đón lấy Nhạc Tố Trân trong tay Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu, quay người phóng nhanh đi.

- o O o -